

N:o 242.

Af herr **E. Hammarlund**, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående civile tjensteinnehafvares rätt till pension af staten m. m.

I öfverensstämmelse med beslut, fattadt af 1897 års Riksdag, utfärdades en kongl. kungörelse den 1 juli 1897, genom hvilken förordnades,

»att vid folkskolelärare- och folkskolelärarinneseminarium anställd ordinarie rektor, ordinarie adjunkt och ordinarie lärarinna med adjunkts tjenstgöring må åtnjuta rätt till pension å allmänna indragningsstaten enligt samma grunder, som äro eller varda stadgade för ordinarie ämneslärare vid rikets allmänna läroverk».

I den för årets Riksdag framlagda kongl. propositionen n:o 34 med förslag till lag angående civile tjensteinnehafvares rätt till pension af staten talas emellertid ingenstädes om lärarepersonalen vid folkskolelärareseminarierna. Det komitébetänkande, som ligger till grund för den kongl. propositionen, var nemligen afgifvet, innan Riksdagen år 1897 medgaf pensionsrätt för nämnda lärarepersonal.

Angående seminarielärarnes pensionsrätt är man uti det nu för Riksdagen framlagda förslaget till pensionslag hänvisad till § 5, som bland annat innehåller följande bestämmelse:

»Rätt att afgå från tjenstbefattning med åtnjutande af *hel* pension inträder:

c) vid 65 lefnads- och 35 tjenstår:

för lärarne vid de allmänna läroverken med undantag af gymnastiklärarne;

g) vid 67 lefnads- och 35 tjenstår:

för alla öfrige tjensteinnehafvare, här ej särskildt nämnde.»

Bih. till Riksd. Prot. 1899. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 65 Häft. (N:o 242).

Enligt § 15 i förslaget till pensionslag skall »allt hvad nu må vara föreskrifvet i fråga om pensionsrätt» m. m., derest det befinnes strida mot hvad i den nya lagen är stadgadt, icke ega giltighet för tjänsteinnehafvare, som efter den 1 januari 1900 utnämnes till syssla. Det vill häraf synas, som om meningen vore att upphäfvad den år 1897 beslutade likställigheten mellan seminarielärare och läroverkslärare. Åtminstone kan tvekan uppstå, huruvida folkskolelärareseminariernas lärare framgent skola vara berättigade till hel pension vid 65 lefnadsår (enligt kongl. kungörelsen den 1 juli 1897, som gör dem likställda med läroverkslärarne) eller vid 67 lefnadsår (enligt mom. g. i § 5 af den föreslagna pensionslagen).

Då det såväl för den ifrågavarande lärarepersonalen som ock för seminarierna sjelfva är af vikt, att fullt tydliga bestämmelser härvidlag inryckas i den nya pensionslagen och dermed hvarje möjlighet till oviss-
het undanrödjes;

då vidare genom 1897 års beslut såväl Kongl. Maj:t som Riksdagen godkänt den principen, att de ordinarie seminarielärarne böra med afseende på pension vara i allo likställda med läroverkens lärare;

då en ändring härutinnan icke kan öfverensstämman hvarken med rättvisa eller billighet; och

då slutligen endast genom ett strängt vidhållande af den principen, att seminariernas lärare icke i något afseende böra vara sämre ställda än läroverkens lärare, utan snarare tvärtom, utsigt kan finnas att till de viktiga läroanstalter, hvilka skola utdanna lärare för rikets folkskolor, draga de möjligast bästa lärarekrafter,

tillåter jag mig — under hänvisning till den närmare utredning, som i ämnet förekom vid 1897 års riksdag — vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att i den pensionslag, som kan varda antagen på grund af Kongl. Maj:ts proposition n:o 34, uttryckligen inryckes, att rätten till pension för ordinarie lärare och lärarinnor vid rikets folkskolelärare- och folkskolelärarinneseminarier inträder vid samma antal lefnads- och tjänstår som för lärarne vid de allmänna läroverken.

Stockholm den 5 april 1899.

Emil Hammarlund.